

Michael Connelly

Over de grens

Mickey Haller en Harry Bosch jagen samen
op een corrupte moordenaar

1 april

Ellis en Long bevonden zich vier autolengtes achter de motorfiets op Ventura Boulevard. Ze reden in oostelijke richting en naderden de grote bocht waar de weg naar het zuiden draaide en even later via de pas Hollywood binnenging.

Ellis zat achter het stuur, zijn favoriete plek, hoewel hij meer dienstjaren had en kon bepalen wie er reed en wie er op de passagiersplaats zat. Long staarde naar het schermpje van zijn telefoon en bekeek een video van wat ze hun 'investeringen' noemden.

Het was een fijne auto met een krachtige motor. In het stuur zat nauwelijks speling. Ellis had het gevoel dat hij de situatie volledig onder controle had. Toen hij op de rechterrijstrook een gaatje zag, drukte hij het gaspedaal in. De auto sprong naar voren.

Long keek op.

'Wat doe je?'

'Een probleempje wegwerken.'

'Wat bedoel je?'

'Voordat het echt een probleem wordt.'

Ellis had de motorfiets ingehaald en reed er nu naast. Hij keek opzij en zag de zwarte laarzen van de berijder en de oranje vlammen die op de benzinetank waren geschilderd. De vlammen hadden dezelfde kleur als de Camaro.

Hij ging iets sneller rijden en schoof ongeveer een meter op. Toen de weg naar rechts begon te buigen liet hij de centrifugaalkracht zijn

werk doen, waardoor de auto op de linkerrijstrook terecht kwam.

Hij hoorde de motorrijder schreeuwen. De man trapte tegen de zijkant van de auto en gaf vervolgens gas in een poging de Camaro in te halen. Dat was zijn fout. Hij had moeten remmen en wegrijden, maar in plaats daarvan probeerde hij hun vóór te komen. Ellis, die daarop had gerekend, drukte het gaspedaal in. De Camaro schoot de linkerbaan op en sneed de motorrijder de weg af.

Ellis hoorde gierende remmen en een lang aangehouden auto-claxon toen de motorfiets aan de andere kant tegen het tegemoetkomende verkeer in reed. Het volgende moment klonk het krijsende geluid van schurend staal en de onvermijdelijke klap van metaal op metaal.

Ellis glimlachte en vervolgde zijn weg.

1

Het was vrijdagochtend, en de verstandige mensen waren al aan het weekend begonnen. Als gevolg daarvan was het verkeer in de binnenstad erg rustig, en Harry Bosch arriveerde vroeg bij het gerechtsgebouw. In plaats van op de trap op Mickey Haller te wachten, waar ze hadden afgesproken, besloot hij zelf naar zijn advocaat op zoek te gaan in het kolossale bouwwerk dat een half blok besloeg en achttien verdiepingen hoog was. Het opsporen van Haller was echter niet zo lastig als de omvang van de betonnen constructie deed vermoeden. Na in de lobby door de metaaldetector te zijn gegaan – een nieuwe ervaring voor hem – nam Bosch een lift naar de veertiende, waar hij een voor een de rechtszalen af liep en vervolgens de trap nam om het een etage lager te proberen. De meeste zaaltjes die voor strafzaken waren gereserveerd bevonden zich op de achtste tot en met de veertiende verdieping. Bosch wist dat omdat hij er de afgelopen dertig jaar heel wat tijd had doorgebracht.

Hij vond Haller op afdeling 120 op de twaalfde etage. Er was een zitting gaande, maar zonder jury. Haller had Bosch gezegd dat hij een hoorzitting had die tegen het tijdstip van hun lunchafspraak zou zijn afgelopen. Harry glipte naar binnen en nam plaats op de publieke tribune. Haller ondervroeg een politieagent uit Los Angeles die in de getuigenbank zat. Bosch had het grootste deel van de zaak gemist, maar hij was juist op tijd voor de ontknoping.

‘Agent Sanchez, zou u mij stap voor stap willen vertellen wat er

vooraf is gegaan aan de arrestatie van de heer Hennegan op elf december vorig jaar?’ zei Haller. ‘Ik stel voor dat u begint met de taak waarmee u die dag was belast.’

Sanchez dacht even na om een antwoord te formuleren op wat een routinevraag leek. Bosch zag dat hij drie strepen op zijn mouw had, een voor elke vijf dienstjaren bij het korps. Vijftien jaar was een hoop ervaring. Het betekende dat Sanchez op zijn hoede zou zijn voor Haller en dat hij bedreven was in het geven van antwoorden die bruikbaar zouden zijn voor het OM dan voor de verdediging.

‘Mijn collega en ik voerden een routinepatrouille uit in het district 77th Street,’ zei Sanchez. ‘Ten tijde van het incident reden we in westelijke richting op Florence Avenue.’

‘En reed de heer Hennegan ook op Florence Avenue?’

‘Ja, dat klopt.’

‘In welke richting?’

‘Ook in westelijke richting. Hij reed voor ons.’

‘Oké, en wat gebeurde er toen?’

‘Ter hoogte van Normandie Avenue naderden we een rood verkeerslicht. Meneer Hennegan stopte, en wij stopten achter hem. Vervolgens zette meneer Hennegan zijn richtingaanwijzer aan, waarna hij rechts afsloeg en in noordelijke richting Normandie Avenue opreed.’

‘Beging hij een verkeersovertreding tijdens het rechts afslaan bij rood licht?’

‘Nee. Hij kwam volledig tot stilstand en sloeg pas af toen alles veilig was.’

Haller knikte en controleerde iets op een notitieblok. Hij zat naast zijn cliënt, die een blauwe gevangenisoverall droeg – wat aangaf dat het hier om een misdrijf ging. Bosch vermoedde dat het een drugszaak was en dat Haller een poging deed om het bewijsmateriaal dat in de auto van zijn cliënt was gevonden te laten uitsluiten door te beweren dat hij op onrechtmatige gronden aan de kant zou zijn gezet.

Haller ondervroeg de getuige vanaf zijn stoel aan de tafel van de

verdediging. Bij afwezigheid van een jury verplichtte de rechter een advocaat niet om op te staan tijdens het aanspreken van een getuige.

‘En u sloeg vervolgens ook af om de auto van de heer Hennegan te volgen, correct?’ vroeg hij.

‘Correct,’ zei Sanchez.

‘Op welk moment besloot u de heer Hennegan aan de kant te zetten?’

‘Meteen daarna. We gaven hem een stopteken, en daar gaf hij gehoor aan.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Zodra de auto stilstond opende de passagier het portier en ging ervandoor.’

‘Hij rende weg?’

‘Dat klopt, meneer.’

‘Waar ging hij naartoe?’

‘Er is daar een winkelcentrum met een straatje erachter. Hij is in oostelijke richting dat straatje in gerend.’

‘Hebben u of uw collega de achtervolging ingezet?’

‘Nee, meneer. Het is tegen de regels en gevaarlijk om uit elkaar te gaan. Mijn collega heeft via de radio om versterking en een helikopter gevraagd. Hij heeft ook een signalement van de voortvluchtige man doorgegeven.’

‘Wat deed u terwijl uw collega met de radio bezig was, agent Sanchez?’

‘Ik ben uitgestapt, naar de bestuurderskant van de auto gelopen en heb de bestuurder gezegd zijn handen uit het raam te steken zodat ik ze kon zien.’

‘Had u uw wapen getrokken?’

‘Ja, meneer.’

‘En wat gebeurde er toen?’

‘Ik zei tegen de bestuurder – meneer Hennegan – dat hij uit moest stappen en op de grond moest gaan liggen. Dat deed hij, en toen heb ik hem handboeien omgedaan.’

‘Heeft u tegen hem gezegd waarom gearresteerd was?’

‘Op dat moment stond hij niet onder arrest.’

‘Dus hij lag geboeid op straat met zijn gezicht omlaag, maar u zegt dat hij niet onder arrest was?’

‘We wisten niet wat er aan de hand was, en ik maakte me zorgen om de veiligheid van mijn partner en mezelf. Er was een passagier uit de auto weggerend en we vonden de situatie erg verdacht.’

‘Dus de man die uit de auto sprong en wegrende heeft de hele situatie in gang gezet.’

‘Ja, meneer.’

Haller sloeg een aantal bladzijden van zijn gele notitieblok om, bestudeerde zijn aantekeningen en keek vervolgens naar iets op het scherm van zijn laptop, die opengeklapt op tafel stond. Het hoofd van zijn cliënt rustte op zijn borst, en van achteren leek het alsof hij sliep.

De rechter, die zo diep onderuitgezakt in zijn stoel hing dat Bosch alleen zijn grijze haar kon zien, schraapte zijn keel, boog zich naar voren en openbaarde zich aan de aanwezigen. Op het naambordje dat tegen de voorzijde van zijn bureau was bevestigd, stond: HONORABLE STEVE YERRID. Bosch kende de man niet, evenmin als zijn naam, wat niet veel zei aangezien het gebouw meer dan vijftig rechtszalen en rechters huisvestte.

‘Was dat alles, meneer Haller?’ vroeg hij.

‘Het spijt me, edelachtbare,’ zei Haller. ‘Ik loop even wat aantekeningen na.’

‘Ik stel voor dat we een beetje opschieten.’

‘Ja, edelachtbare.’

Haller had blijkbaar gevonden wat hij zocht en vervolgde de ondervraging.

‘Hoe lang liet u meneer Hennegan geboeid op straat liggen, agent Sanchez?’

‘Ik heb eerst in de auto gekeken, en toen ik mezelf ervan overtuigd had dat er geen andere passagiers waren, ben ik teruggegaan naar meneer Hennegan. Ik heb hem gefouilleerd, hem overeind ge-

holpen en hem daarna voor zijn eigen veiligheid en die van ons op de achterbank van de patrouillewagen gezet.'

'Waarom was zijn veiligheid in het geding?'

'Zoals ik al zei, we wisten niet waar we mee te maken hadden. Eén man gaat ervandoor en de andere gedraagt zich nerveus. In zo'n geval is het verstandiger om de betreffende persoon in beschermende bewaring te stellen tot duidelijk is hoe de vork in de steel zit.'

'Wanneer merkte u voor het eerst dat meneer Hennegan zich nerveus gedroeg, zoals u dat noemt?'

'Meteen vanaf het begin. Toen ik tegen hem zei dat hij zijn handen uit het raam moest steken.'

'U richtte een pistool op hem toen u hem daartoe opdroeg, nietwaar?'

'Ja.'

'Oké, dus u had Hennegan op de achterbank van de patrouillewagen gezet. Heeft u hem gevraagd of u zijn auto mocht doorzoeken?'

'Dat heb ik gedaan, en hij zei nee.'

'Wat heeft u gedaan nadat hij nee had gezegd?'

'Ik heb via de radio om een drugshond gevraagd.'

'En wat doet een drugshond precies?'

'Die is afgericht om drugs op te sporen.'

'Oké, en hoe lang duurde het voordat de hond op het kruispunt van Florence en Normandie arriveerde?'

'Ongeveer een uur. Hij moest van de academie komen, waar ze net met een trainingsdemonstratie bezig waren.'

'Dus mijn cliënt heeft een uur op de achterbank van de patrouillewagen gezeten terwijl u op de hond wachtte?'

'Dat is correct.'

'Voor uw veiligheid en die van hem?'

'Precies.'

'Hoe vaak bent u teruggegaan naar de wagen en heeft u de deur geopend om hem te vragen of u zijn auto mocht doorzoeken?'

'Twee of drie keer.'

'En hoe reageerde hij daarop?'

‘Hij bleef nee zeggen.’

‘Heeft u of hebben andere politieagenten de passagier gevonden die is weggerend?’

‘Voor zover ik weet niet. Maar de zaak is diezelfde dag nog overgedragen aan de Narcoticabrigade van Bureau Zuid.’

‘En wat gebeurde er toen de hond uiteindelijk arriveerde?’

‘De hondengeleider liet hem rond de auto van verdachte lopen en de hond begon te blaffen bij de kofferbak.’

‘Hoe heette de hond?’

‘Ik geloof Cosmo.’

‘En in wat voor auto reed meneer Hennegan?’

‘Een oude Toyota Camry.’

‘Dus Cosmo gaf aan dat er drugs in de kofferbak van de Camry zaten?’

‘Ja, meneer.’

‘En toen heeft u de kofferbak geopend?’

‘We zagen het aanslaan van de hond als aannemelijke verdenkingsgrond om de kofferbak te doorzoeken.’

‘Heeft u drugs gevonden, agent Sanchez?’

‘We vonden een zak met wat waarschijnlijk crystal meth was, en een tas met geld.’

‘Hoeveel crystal meth?’

‘Het bleek 1,1 kilogram.’

‘En hoeveel geld?’

‘Zesentachtigduizend dollar.’

‘Contant?’

‘Alles contant.’

‘Vervolgens arresteerde u meneer Hennegan wegens het in bezit hebben van drugs met de bedoeling die te verkopen, correct?’

‘Ja. We hebben hem gearresteerd, hem op zijn rechten gewezen en hem naar Bureau Zuid gebracht voor verbalisering.’

Haller knikte en wierp nogmaals een blik op zijn notities. Bosch wist dat hij nog een troef achter de hand hield. Die speelde hij uit toen de rechter hem opnieuw vroeg voort te maken.

‘Agent Sanchez, laten we nog even teruggaan naar het aan de kant zetten van de auto. U verklaarde eerder dat meneer Hennegan bij een rood verkeerslicht rechts afsloeg nadat hij volledig tot stilstand was gekomen en had gewacht op het moment dat het overzichtelijk en veilig genoeg was verder te rijden. Klopt dat?’

‘Ja, dat klopt.’

‘En dat was netjes overeenkomstig de wet, nietwaar?’

‘Ja.’

‘Als hij alles goed deed, waarom gaf u hem dan een stopteken en liet u hem zijn auto aan de kant zetten?’

Sanchez wierp een blik op de officier van justitie, die aan de tafel tegenover Haller zat. Hij had nog niets gezegd, maar Bosch had gezien dat hij tijdens het verhoor van de politieagent aantekeningen had gemaakt. Sanchez’ blik vertelde Bosch dat Haller hier de achilleshiel van de zaak had gevonden.

‘Edelachtbare, zou u de getuige willen verzoeken de vraag te beantwoorden en niet naar de officier van justitie te kijken om hulp?’ zei Haller onmiddellijk.

Rechter Yerrid boog zich naar voren en zei tegen Sanchez dat hij antwoord moest geven. Sanchez vroeg aan Haller of hij de vraag wilde herhalen, en dat deed hij.

‘Het was vlak voor Kerstmis,’ zei Sanchez. ‘We delen rond die tijd altijd kalkoenkaartjes uit, en ik zette ze aan de kant om ze kalkoenkaartjes te geven.’

‘Kalkoenkaartjes?’ vroeg Haller. ‘Wat zijn kalkoenkaartjes?’

2

Bosch genoot van de show die door de Lincoln-advocaat werd opgevoerd. Haller had alle bijzonderheden van de arrestatie vakkundig laten optekenen, was vervolgens teruggekeerd naar de achilleshiel van de zaak en stond nu op het punt om daar uitgebreid van te profiteren. Bosch vermoedde inmiddels waarom de officier van justitie zijn mond had gehouden tijdens de ondervraging. Hij kon niets veranderen aan de feiten van de zaak. Het zou helemaal afhangen van hoe hij ze later aan de rechter zou presenteren.

‘Wat zijn kalkoenkaartjes, agent Sanchez?’ vroeg Haller opnieuw.

‘Nou, kijk, in Zuid-L.A. heb je een supermarktketen die Little John’s heet. Elk jaar rond Thanksgiving en Kerstmis geven ze ons geschenkbonnen voor kalkoenen, en wij geven die weer aan de mensen.’

‘U bedoelt als cadeautje?’ vroeg Haller.

‘Ja, als cadeautje,’ zei Sanchez.

‘En hoe bepaalt u wie die kalkoenkaartjes krijgt?’

‘We kijken naar goede daden en naar mensen die doen wat ze horen te doen.’

‘Zoals bijvoorbeeld bestuurders die zich aan de verkeersregels houden?’

‘Precies.’

‘Dus in dit geval zette u meneer Hennegan aan de kant omdat hij zich correct gedroeg bij dat rode verkeerslicht?’

‘Ja.’

‘Met andere woorden, u liet meneer Hennegan stoppen omdat hij de wet niet overtrad. Klopt dat?’

Sanchez keek opnieuw naar de officier van justitie in de hoop dat die hem zou helpen. Dat gebeurde echter niet, en hij zocht vertwijfeld naar een antwoord.

‘We wisten pas dat hij in overtreding was toen zijn collega ervandoor ging en we de drugs en het geld vonden.’

Zelfs Bosch vond het een trieste vertoning, maar Haller was niet van plan om zijn prooi te laten ontsnappen.

‘Agent Sanchez,’ zei hij, ‘ik wil heel specifiek van u weten of meneer Hennegan op het moment dat u de zwaailichten en de sirene inschakelde om hem te laten stoppen iets verkeerd had gedaan of een verbod had overtreden. Klopt het dat dat niet het geval was?’

Sanchez mompelde zijn antwoord.

‘Dat klopt.’

‘Zou u dat voor alle duidelijkheid nog een keer willen herhalen?’ zei Haller.

‘Dat klopt,’ zei Sanchez op luide, geërgerde toon.

‘Ik heb verder geen vragen, edelachtbare.’

De rechter vroeg de officier van justitie, die hij Mr Wright noemde, of hij de getuige een kruisverhoor wilde afnemen. Wright besloot daarvan af te zien. Feiten waren feiten, en geen enkele vraag kon ze veranderen. De rechter verzocht agent Sanchez de getuigenbank te verlaten en sprak de advocaten toe.

‘Dit is uw motie, meneer Haller,’ zei hij. ‘Bent u klaar voor uw pleidooi?’

Er volgde een korte discussie toen Haller zei dat hij klaar was om een mondeling pleidooi te houden, terwijl Wright stelde dat een schriftelijke pleitnotitie moest worden ingediend. Rechter Yerrid besloot Haller zijn zin te geven en gaf aan dat hij na het mondelinge pleidooi zou bepalen of er nog een schriftelijke notitie diende te volgen.

Haller stond op en begaf zich naar het spreekgestoelte tussen de officier van justitie en de verdediging.

‘Ik zal het kort houden, edelachtbare, want ik denk dat de feiten van de zaak voor zich spreken. Er bestond op het moment waarop gedaagde aan de kant is gezet geen aannemelijke verdenkingsgrond. De heer Hennegan hield zich aan alle verkeersregels en gedroeg zich geenszins verdacht toen agent Sanchez en zijn collega de zwaailichten en de sirene inschakelden om hem te laten stoppen. De aanhouding was derhalve onrechtmatig.’

Haller had een dik juridisch boekwerk meegenomen naar het spreekgestoelte. Hij sloeg het open, legde zijn vinger bij een gemarkeerde tekst en vervolgde zijn betoog.

‘Edelachtbare, het Vierde Amendement stelt dat doorzoeking en aanhouding alleen kunnen volgen op een bevelschrift dat door een aannemelijke verdenkingsgrond wordt ondersteund. Er bestaan echter uitzonderingen voor aanhoudingen die geen bevelschrift vereisen ingevolge de precedentwerking van de zaak *Terry v. Ohio*. Het Vierde Amendement stelt strikte voorwaarden aan de staat als het om de uitoefening van macht en gezag gaat, en het uitdelen van kalkoenkaartjes vormt daarvoor geen legitieme basis. De heer Hennegan heeft geen verkeersovertreding begaan, en de voor de arrestatie verantwoordelijke agent heeft gezegd dat gedaagde op correcte wijze zijn voertuig bestuurde toen hij aan de kant werd gezet. Wat er later in de kofferbak van zijn auto is aangetroffen doet niet ter zake. De overheid heeft het recht van de heer Hennegan om tegen ongeoorloofde doorzoeking en beslaglegging te worden beschermd met voeten getreden.’

Haller liet een korte stilte vallen, mogelijk om in te schatten of hij nog meer moest zeggen.

‘Daar komt nog bij,’ zei hij ten slotte, ‘dat de heer Hennegan een uur heeft vastgezeten op de achterbank van agent Sanchez’ patrouillewagen, wat eveneens een inbreuk is op de bescherming die de wet biedt tegen ongeoorloofde doorzoeking en beslaglegging. Het bewijsmateriaal is op onrechtmatige wijze verkregen, edelachtbare, en de heer Hennegan is zonder aannemelijke verdenkingsgrond aangehouden. Alles wat uit de aanhouding volgt is daarom discutabel. Dank u wel.’

Haller liep naar zijn stoel terug en ging zitten. Zijn cliënt liet op geen enkele wijze blijken dat hij had geluisterd en het pleidooi begreep.

De officier van justitie stond op en liep met tegenzin naar het spreekgestoelte. Bosch was geen meester in de rechten, maar hij beschikte over een solide praktische kennis op het gebied van de wet. Het was hem duidelijk dat de zaak van het om tegen Hennegan aan een zijden draadje hing.

‘Edelachtbare,’ begon Wright. ‘Politieagenten komen dagelijks met burgers in contact, en in een aantal gevallen leidt dat tot een arrestatie. Het hooggerechtshof zegt daarover in de zaak *Terry*: “Niet alle contacten tussen politieagenten en burgers gaan gepaard met het aanhouden van personen.” Het betrof hier in eerste instantie een kort gesprek met een burger om hem te belonen voor goed gedrag. Het feit dat de passagier uit de auto sprong en ervandoor ging veranderde de situatie volkomen en zorgde voor een aannemelijke verdenkingsgrond die de actie van de agenten rechtvaardigde.’

Wright bestudeerde de aantekeningen op het notitieblok dat hij had meegenomen naar het spreekgestoelte. Hij vond wat hij zocht en vervolgde zijn betoog.

‘Gedaagde is drugsdealer. Het zou triest zijn als de goede bedoelingen van deze agenten tot gevolg hebben dat deze zaak niet voor de rechter komt. De rechtbank heeft op dit punt een grote vrijheid van handelen, en agent Sanchez en zijn collega behoren niet gestraft te worden voor het uitvoeren van hun taak.’

Wright liet zijn blik even over de aanwezigen glijden en keerde vervolgens naar zijn tafel terug. Bosch wist dat zijn betoog er in feite op neerkwam dat hij zijn lot in de handen van de rechter legde. Haller stond op om te reageren.

‘Edelachtbare, ik heb nog één puntje. Mr Wright is in dit geval duidelijk Mr Wrong. Hij heeft *Terry* geciteerd, maar achterwege gelaten dat als een agent een burger middels fysieke dwang in zijn bewegingsvrijheid beperkt, er sprake is van een aanhouding. Hij heeft blijikbaar een maatlat waarop hij vrijelijk kan spelen met de momen-

ten van aanhouding en het ontstaan van een aannemelijke verdenkingsgrond. Hij stelt dat er pas van een aanhouding sprake was nádat de passagier uit de auto van de heer Hennegan was gesprongen en er een aannemelijke grond voor verdenking ontstond. Maar die logica werkt niet, edelachtbare. Door de sirene en de zwaailichten dwong agent Sanchez meneer Hennegan zijn auto aan de kant te zetten. Om iemand aan te houden moet er sprake zijn van een aannemelijke verdenkingsgrond. Het staat burgers in dit land vrij om zich onbelemmerd te verplaatsen. Het aan de kant zetten van een burger om een praatje te maken staat gelijk aan een aanhouding en is in strijd met zijn recht om ongehinderd zijn eigen gang te gaan. Het komt er uiteindelijk op neer dat een kalkoenkaartje geen aannemelijke verdenkingsgrond is, edelachtbare. Dank u.'

Haller, die zichtbaar trots was op zijn afsluiter, ging weer zitten. Wright stond niet opnieuw op om tegen hem in verweer te komen. Zijn betoog – als je het tenminste zo kon noemen – was helder geweest.

Rechter Yerrid boog zich opnieuw naar voren en schraapte vlak voor de microfoon zijn keel, wat het geluid van een storm voortbracht in de rechtszaal. Hennegan schoot met een ruk overeind: hij had zitten slapen tijdens de hoorzitting waarin mogelijk over zijn in-vrijheidstelling zou worden beslist.

'Neemt u mij niet kwalijk,' zei rechter Yerrid nadat de storm was geluwd. 'Op grond van de verklaring en de pleidooien zal ik het verzoek tot uitsluiting inwilligen. Het bewijsmateriaal dat in de kofferbak van...'

'Edelachtbare!' riep Wright uit terwijl hij opsprong van zijn stoel. 'Zou u dat willen toelichten?'

Hij maakte een weids gebaar met zijn armen alsof hij verrast was door een uitspraak die hij ongetwijfeld al van verre had zien aankomen.

'Zonder het bewijsmateriaal uit de kofferruimte van het voertuig heeft het om geen zaak. Bedoelt u dat de drugs en het geld zijn uitgesloten?'

‘Dat is precies wat ik bedoel, meneer Wright. Er was geen sprake van een aannemelijke verdenking om gedaagde aan te houden. Zoals de heer Haller al stelde: het bewijsmateriaal is op onrechtmatige wijze verkregen.’

Wright wees op Hennegan.

‘Maar edelachtbare, deze man is een drugsdealer. Hij is een onderdeel van de plaag die onze stad en onze samenleving teistert, en u wilt hem gewoon weer...’

‘Meneer Wright!’ blafte de rechter in zijn microfoon. ‘Het is niet de bedoeling dat u de rechtbank verantwoordelijk stelt voor uw eigen tekortkomingen in deze zaak.’

‘U kunt er rekening mee houden dat het om binnen vierentwintig uur beroep aantekent.’

‘Dat is het recht van het om. Ik ben uitermate benieuwd of u in staat bent om het Vierde Amendement te laten verdwijnen.’

Wright liet het hoofd hangen. Haller maakte van de gelegenheid gebruik om op te staan en de officier van justitie zijn nederlaag nog eens in te wrijven.

‘Edelachtbare, ik wil graag een verzoek indienen om de zaak tegen mijn cliënt te seponeren. Er is geen bewijsmateriaal meer dat de aanklacht ondersteunt.’

Yerrid knikte. Hij wist dat dit eraan zat te komen, en hij besloot Wright enigszins te ontzien.

‘Ik zal het in beraad nemen, meneer Haller. Ik wacht even af of het om daadwerkelijk in beroep gaat. Hadden de raadsliden verder nog iets?’

‘Nee, edelachtbare,’ zei Wright.

‘Ja, edelachtbare,’ zei Haller. ‘De borgstelling voor mijn cliënt, die momenteel in bewaring zit, bedraagt een half miljoen dollar. Ik verzoek om zijn invrijheidstelling hangende het beroep dan wel het sepot.’

‘Het om maakt daar bezwaar tegen,’ zei Wright. ‘De partner van deze man heeft de benen genomen. Het is niet ondenkbaar dat Hennegan straks hetzelfde doet. Zoals gezegd, we gaan tegen de uit-

spraak in beroep, en we zijn vastbesloten om tot vervolging over te gaan.’

‘Dat had ik inmiddels begrepen,’ zei de rechter. ‘Ik zal de kwestie van de borgstelling ook in beraad nemen. We zullen zien wat het om gaat doen na een en ander opnieuw te hebben bekeken. Meneer Haller, u kunt uw verzoeken altijd opnieuw in behandeling laten nemen als de officier van justitie te veel tijd over de zaak heen laat gaan.’

Yerrid zei in feite dat Wright de boel niet moest traineren omdat hij anders actie zou ondernemen.

‘Goed, als er verder niets is, schors ik de zitting,’ zei de rechter.

Yerrid keek even naar de raadsheren om te zien of ze nog iets wilden zeggen, stond toen op van de rechterstoel en vertrok. Hij verdween door de deur achter het bureau van de griffier.

Bosch zag hoe Haller Hennegan een klap op de schouder gaf en zich naar voren boog om zijn cliënt uit te leggen dat ze zojuist een belangrijke overwinning hadden behaald. Bosch wist dat de uitspraak niet betekende dat Hennegan meteen als vrij man de rechtszaal of de gevangenis mocht verlaten – in de verste verte niet. Nu zou het onderhandelen beginnen. De zaak maakte hoe dan ook geen schijn van kans, maar zolang Hennegan nog werd vastgehouden kon het om druk uitoefenen om nog iets binnen te halen. Wright zou in ruil voor een schuldbekenenis een minder ernstig delict kunnen aanbieden. Hennegan zou dan geen jaren, maar slechts enkele maanden achter de tralies verdwijnen en de officier zou alsnog zijn veroordeling krijgen.

Bosch wist dat het op die manier werkte. De wet was flexibel. Als er bij een zaak advocaten betrokken waren kon er altijd iets worden geregeld. Ook de rechter was daarvan op de hoogte. Hij was met een onhoudbare situatie geconfronteerd. Iedereen in de rechtszaal wist dat Hennegan een drugsdealer was. Maar de arrestatie was onrechtmatig, waardoor het bewijsmateriaal onbruikbaar was. Door Hennegan nog vast te houden stelde hij hen in de gelegenheid een oplossing te bedenken die kon verhoeden dat een crimineel ongestraft

met een misdrijf zou weggkomen. Wright pakte haastig zijn aktetas in, draaide zich om en vertrok. Op weg naar het hekje wierp hij Haller een blik toe en zei dat hij contact zou opnemen.

Haller knikte terug, en op dat moment zag hij Bosch. Hij rondde haastig het gesprek met zijn cliënt af, waarna de parketpolitie Hennenan terugbracht naar zijn cel.

Even later begaf Haller zich via het hekje naar de plek waar Bosch zat te wachten.

‘Hoeveel heb je daarvan meegekregen?’ vroeg hij.

‘Voldoende,’ zei Bosch. ‘Ik hoorde dat je Mr Wright Mr Wrong noemde.’

Hallers glimlach veranderde in een brede grijns.

‘Ik heb jaren moeten wachten om die kerel tegenover me te krijgen en dat te kunnen zeggen.’

‘Een felicitatie lijkt me dan wel op zijn plaats.’

Haller knikte.

‘Ik moet je eerlijk zeggen dat zoiets me niet vaak overkomt. Volgens mij ben ik er hooguit tien keer in geslaagd om een verzoek tot uitsluiting ingewilligd te krijgen.’

‘Heb je dat tegen je cliënt gezegd?’

‘Juridische details zijn aan hem niet besteed. Hij wil alleen maar weten wanneer hij vrijkomt.’